

men pro toto zjištění uvádí rozsudek výpověď svědků a jest proto jednak skutková náležitost služebního poměru strážníka N-a v době zranění po objektivní stránce bezpečně a jasně zjištěna, rovněž jsou udány důvody pro toto zjištění. Zmateční stížnost není odůvodněna ani pokud vytýká nedostatek skutkového zjištění o vědomí obžalovaného o tom, že strážník N., když přišel do hostince »O. z.«, vykonával své povolání. Skutková podstata zločinu podle § 153 tr. zák. po stránce subjektivní vyžaduje nejen úmysl pachatele směřující k porušení tělesné neporušenosti osob, jež uvádí předpis § 153 tr. zák., případně úmysl zle nakládati s osobou takovou, nýbrž i vědomí, že osoba ta vykonává své povolání v § 153 tr. zák. naznačené, neb úmysl nepřátelský pro toto vykonávání. Rozsudek, třebaže výslovně nezjišťuje toto vědomí obžalovaného právě pro onen okamžik, kdy pobil strážníka N-a úmyslně a chtěje mu ublížiti, přes to jinými zjištěními naznačuje zcela zřetelně, že obžalovaný oné skutkové náležitosti byl si plně vědom. Činí tak zejména zjištěním, že se obžalovaný na policejní strážnici před tím obrátil na řečeného strážníka jako na osobu úřední, žádaje o zakročení, že rovněž v hostinci v téže věci počal s ním ihned jednati, tedy o předmětu úřední služby strážníka, na ulici po té chtěl zmařiti jeho úřední výkon a stejně pak i na strážnici byl si vědom, že jedná s vrchnostenskou osobou. Těmito prokázanými skutečnostmi zjišťuje rozsudek způsobem dostačujícím vědomí stěžovatele též pro dobu zločinu.

Čís. 3398.

Ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži se vyžaduje po subjektivní stránce pachatelovo vědomí o tom, že věc, kterou ukrývá nebo na sebe převádí, jest kradená (pochází z krádeže), a v případě § 186 a) tr. zák. je potřebí, by byly pachateli známy i částka nebo cena ukradené věci; nespadá sem ukrytí nebo na sebe převedení věci, o níž pachatel ví, že jí bylo nabyto podvodem.

(Rozh. ze dne 22. února 1929, Zm I 85/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. prosince 1928, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká napadenému rozsudku, že nezjišťuje náležitě subjektivní předpoklad zločinu podle §§ 185,

186 a), b) tr. zák., jímž byla obžalovaná uznána vinnou. Ke skutkové povaze zločinu podílnictví na krádeži se vyžaduje po subjektivní stránce pachatelovo vědomí o tom, že věc, kterou ukrývá nebo na sebe převádí, jest kradená, že pochází z krádeže, a v případě § 186 a) tr. zák. je potřeba, by byly pachateli známy i částka nebo cena ukradené věci. Toto vědomí pachatelovo nutno zjistiti, má-li dojít k odsuzujícímu výroku. V souzeném případě spokojil se však nalézací soud po subjektivní stránce se zjištěním, že obžalovaná věděla, že Jaroslav Ř. věci, které od něho převzala, odnesl z továrny »nepoctivým způsobem«. Zmateční stížnost právem namítá, že lze věci nabyti také jiným nepoctivým způsobem, než právě krádeží nebo zpronevěrou, a že na př. nabytí věci podvodem jest sice také nepoctivé, ale že přes to pachatel, jenž ukryje nebo na sebe převede věci, o nichž ví, že jich bylo nabyto podvodem, nestává se trestným podle § 185 tr. zák. Neurčité zjištění napadeného rozsudku o vědomí obžalované nestačí tudíž pro subjektivní předpoklad zločinu podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. a odsuzující rozsudek jest v příčině té právně mylným. Bylo proto důvodné zmateční stížnosti vyhověti a uznati právem, jak se stalo. Ježto jsou splněny podmínky § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878, byl tento výrok učiněn již v neveřejné poradě.

Čís. 3399.

Ochrana známek.

Ani úmluvou madridskou ze dne 14. dubna 1891 ani úmluvou pařížskou ze dne 20. března 1883 nezměnilo se nic na obecně platné zásadě, že soudy (i zemí svazových) mohou jen podle svého domácího zákona posuzovati, zda byl spáchán trestný čin zásahem v právo známkové; ani ta ani ona úmluva sama nevymezuje skutkovou podstatu trestného zásahu do práva známkového; trestní soud, jehož se bylo dovoláno k potlačení tvrzeného zásahu, může jen podle zákonů své země posouditi, zda vzešly předpoklady trestnosti obviněného.

Je-li určitý způsob úpravy zboží v tom kterém obchodním odboru běžný a je-li okolnost ta známa i spotřebitelům, jest k ní přihlížeti při posuzování zaměnitelnosti obojího označení zboží.

Rozhodnutí o tom, zda jsou si dvě známky šálivě podobny, je zjištěním skutkovým (§ 258 tr. ř.), způsob, jak nalézací soud pojímá představu obyčejného kupitele ve smyslu § 25 zák. o ochr. známek, je otázkou právní.

Pro pojem »obyčejného kupitele« jest vzíti v úvahu také druh zboží, o které jde, a druh spotřebitelů takového zboží, poněvadž podle té i oné okolnosti může býti různá míra průměrné pozornosti věnované původu a známce zboží při jeho nákupu; kdo kupuje beze vší představy o určité známce a neklada váhy na to, z čí podniku se mu zboží dostane (nevěnuje výběru zboží z té či oné příčiny pozornost ani obvyklou, průměrnou), není kupitelem, jehož pozornost bere zákon za měřítko zaměnitelnosti dvojího označení zboží; soud může přihlížeti i k tomu, že i růzností